

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Konopka

Protokolant: Magdalena Brejnak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 04 kwietnia 2014r. w Warszawie sprawy

P. S.

s. J. i J., zd. D.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 października 2012 roku w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem L.z siedzibą we W.Pl. (...)w postaci pożyczki gotówkowej w kwocie 4447,41 zł w taki sposób, że w celu uzyskania pożyczki przedłożył nierzetelne niezgodne z prawdą oświadczenie o zatrudnieniu własnym w firmie (...)z siedzibą w W.przy ul. (...), które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania w/w pożyczki, przez co wprowadził pracownika Euro (...)Sp. z o.o w błąd co do zatrudnienia w firmie (...)z siedzibą w W.przy ul. (...)na czas nieokreślony od dnia 27.12.2011r. ze średnim wynagrodzeniem 1400 zł netto miesięcznie, a tym samym co do zdolności kredytowej i zamiaru spłaty rat pożyczki, a następnie zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...)na kwotę 4447, 41 zł, czym działał na szkodę L. z siedzibą we W.;

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

I. oskarżonego P. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego L.z siedzibą we W.kwoty 4447,41 (czterech tysięcy czterystu czterdziestu siedmiu 41/100);

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych „Dz” Síp - 4618-4619/13 pod poz. 1-2 (k.13) nakazuje zwrócić pokrzywdzonemu L.z siedzibą we W.;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k zwalnia oskarżonego od uiszczania kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2012 r. P. S. w sklepie (...) mieszczącym się w W. przy ul. (...) w DH (...) zawarł umowę pożyczki z (...) S.A. o nr (...) na kwotę 4 447, 41 zł. Umowa została zawarta na okres 20 miesięcy, na mocy której P. S. zobowiązany był uiszczać miesięcznie kwotę raty w wysokości 222,37 zł. Z tytułu przyznanej kwoty na mocy zawartej umowy pożyczki P. S. dokonał zakupu ratalnego sprzętu elektronicznego w postaci telewizora marki S. oraz laptopa. W momencie zawierania umowy P. S. okazał dowód osobisty nr (...) oraz oświadczył, iż osiąga stały dochód z tytułu zawartej w dniu 27.12.2011 r. na czas nieokreślony umowy o pracę w firmie (...) z siedzibą przy ul. (...) w W. na stanowisku pomocnik – malarz osiągając wynagrodzenie w wysokości 1400 zł. Oświadczenie P. S. zostało ujawnione w umowie pożyczki. P. S. nie uregulował żadnej z rat. P. S. w dacie zawarcia umowy pożyczki nie był nigdzie zatrudniony, podejmował jedynie prace dorywcze i nie osiągał dochodu w kwocie 1400 zł miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 63), zeznań P. R. (k. 3-6), zeznań B. D. (k. 30-31), a nadto pozostałych dowodów w postaci: umowy pożyczki (k. 10), informacji L. F. (k. 36) oraz informacji ZUS (k. 2).

Oskarżony P. S. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 63) i wyjaśnił (k. 63), że udał się do sklepu (...) i zapytał, czy może coś kupić na raty. Stwierdził, że w taki sposób kupił telewizor plazmowy marki S. (...) cali oraz laptopa. Wyjaśnił, że sprzedawca powiedział mu, iż może określić przez jaki okres chciałby spłacać raty, a on odpowiedział, że może płacić po 89 zł miesięcznie. Wyjaśnił, że w trakcie zawierania umowy sprzedawca oddalił się, aby uzyskać informację i powiedział, że możliwe jest zawarcie umowy na takich warunkach. Podkreślił, że następnie otrzymał rachunek na kwotę 224 zł. Stwierdził, że wskazał sprzedawcy, że pracuje na budowie, w firmie wykończeniowej (...), podczas gdy w rzeczywistości podejmował prace dorywcze, nie miał podpisanej umowy o pracę na czas nieokreślony i nie uzyskiwał dochodów w wysokości 1400 zł. Wyjaśnił, że takie informacje o zatrudnieniu podał sprzedawcy, gdyż w przeciwnym razie nie uzyskałby pożyczki. Podkreślił przy tym, że sprzedawca nie sugerował mu żadnych odpowiedzi. Podał, że ma świadomość, że tymi informacjami o zatrudnieniu wprowadził sprzedawcę w błąd. Wyjaśnił, że wie, że takie zachowanie to oszustwo. Stwierdził, że będzie miał nauczkę. Nadto potwierdził, że na umowie pożyczki widnieją jego podpisy, a do umowy dołączona jest kserokopia jego dowodu osobistego. Podał, że po podpisaniu umowy wziął sprzęt ze sobą i poszedł do domu. Podkreślił, że nie spłacił żadnej raty z tytułu zawarcia umowy pożyczki.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, że wyjaśnienia oskarżonego w zakresie zawarcia umowy pożyczki oraz złożenia oświadczenia w zakresie swojego zatrudnienia w firmie (...) zasługują w pełni na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż bezspornym jest, iż oskarżony zawarł umowę pożyczki o nr (...) w dniu 16 października 2012 r. i przy zawarciu tej umowy złożył oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) lok. 14 na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku pomocnik – malarz z zarobkami w kwocie 1400 zł, które to oświadczenie zostało wpisane jako treść umowy pożyczki. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie w pełni korespondują z dokumentacją w postaci umowy (k. 10) i pismem z ZUS (k. 2) a także są jednoznacznie spójne z zeznaniami świadka P. R. (k. 3-6) oraz B. D. (k. 30-31). Poza sporem pozostaje, iż oskarżony – jak sam przyznał w swoich wyjaśnieniach – nie był zatrudniony w firmie (...) na czas nieokreślony począwszy od dnia 27.12.2011 r. Świadczy o powyższym powołany powyżej dowód w postaci informacji z ZUS (k. 2), z którego wynika, iż od 1.01.2011 r. oskarżony nie był objęty ubezpieczeniem zdrowotnym, ani społecznym. Sąd przy tym uwzględnił ten fragment wyjaśnień oskarżonego, w którym podaje, że w okresie zawarcia umowy pożyczki podejmował jedynie prace dorywcze i jednocześnie nie osiągał wskazanego w umowie pożyczki dochodu w wysokości 1400 zł. W ocenie Sądu w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek przeciwdowodu,

który w tym zakresie obaliby wyjaśnienia oskarżonego. Podobnie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie motywacji, jaka kierowała oskarżonym w momencie zawarcia umowy. Oskarżony szczerze wskazał, że chciał po prostu posiadać laptop i sprawić prezent dziewczynie – w tym celu zakupił telewizor. Powyższe nie zmienia jednakowoż faktu, iż oskarżony zawarł przedmiotową umowę pożyczki i tym samym złożył nierzetelne oświadczenie w zakresie swojego zatrudnienia i zarobków, pomimo, iż miał świadomość, że informacje dotyczące miejsca jego pracy, rodzaju zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów nie odpowiadają rzeczywistości. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż Sąd zwrócił uwagę na wypowiedź oskarżonego, w której dokładnie wskazał, iż podał nieprawdziwe informacje na temat swojego zatrudnienia i osiągniętych zarobkach, gdyż w przeciwnym razie nie otrzymałby wnioskowanej pożyczki. Ponadto zwrócić trzeba uwagę, iż z wyjaśnień oskarżonego wynika jednoznacznie, iż udał się do tego sklepu wyraźnie z zamiarem zawarcia takiej umowy, o czym świadczy jego zainteresowanie nabyciem sprzętu na raty. Zdaniem Sądu powyższe działanie oskarżonego wskazuje na to, że działał w sposób przemyślany i celowy. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd nie uwzględnił jedynie fragmentu dotyczącego jego rozmowy ze sprzedawcą na temat wysokości rat, jakie musiałby uiszczać oskarżony w przypadku zawarcia umowy pożyczki. Wskazać tu trzeba, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są lakoniczne i chaotyczne. Oskarżony bowiem twierdził, że sprzedawca zapytał, na jaki okres chciałby zawrzeć umowę, po czym oskarżony odpowiedział, że interesują go miesięczne raty w wysokości 89 zł miesięcznie. Wskazał przy tym, że otrzymał następnie, po zawarciu umowy pożyczki, informację o konieczności uiszczenia kwoty 224 zł. W ocenie Sądu ta część wyjaśnień oskarżonego nie koresponduje z dowodami w postaci zeznań świadka B. D.(k. 30-31), który dokładnie w swoich zeznaniach przedstawił, w jaki sposób doszło do zawarcia umowy pożyczki z oskarżonym. Nadto zwrócić trzeba uwagę, że oskarżony jednoznacznie przyznał, że na przedmiotowej umowie pożyczki widnieją jego podpisy, co wskazuje, iż miał wiedzę, jaka kwota pożyczki została mu udzielona, na jaki okres oraz w jakiej wysokości określono ratę pożyczki. Z treści zawartej umowy wynika bezspornie, iż oskarżony był zobowiązany do uiszczania miesięcznie kwoty w wysokości 222, 37 zł. Dodatkowo należy wskazać, iż z pisma (k. 36) wynika, iż kwota raty pożyczki była oskarżonemu znana, gdyż na pytanie o zwłokę w płatności raty oskarżony jedynie zapewnił o uregulowaniu zadłużenia tłumacząc się opóźnieniem w zapłacie wynagrodzenia. Z treści wskazywanego pisma nie wynika, ażeby oskarżony kwestionował wysokość raty, jaką powinien uiścić. Poza sporem pozostaje kwestia nieuregulowania żadnej kwoty raty, co potwierdzają zeznania świadka P. R.(k. 3-6) oraz wyjaśnienia oskarżonego. Powyższe jednoznacznie świadczy o tym, że oskarżony, podpisując przedmiotową umowę pożyczki znał jej treść, a tym samym i wysokość miesięcznej raty i w żadnej mierze nie był zainteresowany „losem” zawartej przez siebie umowy oraz konsekwencjami wynikającymi z nieuiszczania rat zgodnie z postanowieniami zawartej umowy.

W odniesieniu do zeznań świadka P. R.(k. 3 – 6) należy stwierdzić, iż nie budzą one żadnych wątpliwości. Zeznania te w pełni korelują zarówno z wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie zawarcia przez niego umowy, jak również z pozostałymi dowodami w postaci umowy pożyczki (k. 10) oraz zeznaniami świadka K. D.. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka z uwagi na fakt, iż są one spójne z treścią dokumentów dotyczących zawarcia przedmiotowej umowy złożonych do akt sprawy. Wskazać trzeba, iż świadek wprawdzie nie zawierał osobiście wskazanej umowy z oskarżonym, jednak jego zeznania należy ocenić jako szczegółowe, precyzyjne oraz stanowiące podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka K. D. (k. 30-31) należy stwierdzić, iż w zakresie zawarcia umowy pożyczki są spójne z zeznaniami świadka P. R. i ujawnionymi w toku przewodu sądowego dokumentami w postaci umowy pożyczki (k. 10) i nie sposób odmówić im wiarygodności. Świadek jako pracownik spółki z o.o. (...) złożył wyczerpujące zeznania związane ze sposobem zawierania umów pożyczki na zakup sprzętu w systemie ratalnym. Jednocześnie podkreślił, że pracownicy sklepu (...) nie byli zobowiązani do weryfikowania podawanych przez klientów informacji na temat miejsca swojego zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów. Na marginesie stwierdzić należy, iż Sąd – oceniając treść zeznań świadka – nie uwzględnił fragmentu jego zeznań dotyczącego osoby oskarżonego. Wskazać bowiem trzeba, że świadek po okazaniu mu przedmiotowej umowy wraz z załączoną kserokopią dowodu osobistego oskarżonego był w stanie jedynie potwierdzić, że faktycznie podpisał taką umowę z ramienia sklepu (...). Wyraźnie przy tym podkreślił, że nie rozpoznaje osoby oskarżonego z uwagi na dużą ilość klientów. Następnie jego zeznania zostały sformułowane tak, jakby faktycznie pamiętał osobę oskarżonego, twierdząc, że oskarżony powrócił po kilku dniach do sklepu wraz z członkami swej rodziny, którzy uprzednio dokonywali w tym sklepie zakupu sprzętu na raty.

Świadek także w pierwszej części swoich zeznań, tj. przed okazaniem mu przedmiotowej umowy przedstawiał osobę oskarżonego, jako klienta sklepu w taki sposób jakby rzeczywiście go pamiętał. Sąd w tym zakresie zeznań świadka nie uwzględnił, gdyż świadek jednoznacznie podał, że nie pamięta osoby oskarżonego, z którym podpisał przedmiotową umowę, podając przy tym logiczne uzasadnienie przyczyny niepamięci. W ocenie Sądu świadek swoje zeznania złożył na podstawie wiedzy i doświadczenia związanego z zawieraniem tego typu umów, natomiast osoby oskarżonego i jego zachowania po podpisaniu umowy nie pamiętał, co jest naturalne z uwagi na upływ czasu i ilość osób zawierających tego typu umowy. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż nie ulega żadnym wątpliwościom, że przedmiotowa umowa została zawarta, przy czym została podpisana została przez świadka i oskarżonego, czemu oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie zaprzeczał.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym oskarżyciel publiczny dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z treści opinii (k. 71-74) wynika bezspornie, że stan psychiczny badanego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie znosił, ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności kierowania swym postępowaniem. Biegli nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, a jedynie uzależnienie mieszane od alkoholu. Zdaniem biegłych, mimo stwierdzonego uzależnienia, poczytalność oskarżonego zarówno w chwili czynu, jak i w toku postępowania nie budzi wątpliwości. W ocenie Sądu opinia B. P. i I. S., biegłych lekarzy psychiatrów, zasługuje na wiarę. Wywód opinii jest jasny, logicznie poprawny, a wnioski nie budzą zastrzeżeń w świetle wskazań doświadczenia życiowego. Opinia sporządzona została rzetelnie, w oparciu o analizę akt sprawy oraz badanie oskarżonego, nie pomijając żadnych istotnych przesłanek. Tym samym zdaniem Sądu opinia jest przekonująca, trafna i stanowi obiektywny dowód w sprawie.

Sąd dał wiarę pozostałym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dokumentom w postaci: umowie (k. 10), informacji ZUS (k. 2) oraz pismu (k. 36) jako że ich autentyczność, jak i wynikające z nich fakty nie budzą wątpliwości. Zostały one sporządzone rzetelnie przez uprawnione podmioty, prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ponadto korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd obdarzył wiarygodnością, wzajemnie się z nim uzupełniając, potwierdzając i tworząc logiczną całość. W ocenie Sądu dokonana analiza zeznań świadków wraz z całością dokumentacji zgromadzonej w niniejszej sprawie pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu czynu popełnionego przez oskarżonego P. S..

W ocenie Sądu analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy należy stwierdzić, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przepisu art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie Sąd zmodyfikował kwalifikację prawną czynu w oparciu o odpisy wyroków (k. 98-101, 102-103) uznając, iż oskarżony popełnił przedmiotowy czyn w ramach powrotu do przestępstwa, w rozumieniu art. 64 § 1 kk. Wskazać należy, iż na mocy wyroku Sadu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia V Wydział Karny z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt V K 590/07 oskarżony został skazany m.in. za czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby. Na mocy wyroku Sądu Okręgowego X Wydział Karny Odwoławczy w Warszawie z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt X Ka 876/12 uchylono m.in. orzeczenie dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary dwóch lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 stycznia 2008 r. do dnia 25 sierpnia 2008 r. W tym stanie rzeczy należało uznać, że oskarżony jako osoba uprzednio skazana na mocy powołanego wyroku za umyślne przestępstwo, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności popełniła w ciągu 5 lat umyślne przestępstwo podobne, do przestępstwa, za które została prawomocnie skazana.

Prokurator w niniejszej sprawie złożył wnioski na podstawie art. 335 § 1 kpk i wniósł o wymierzenie oskarżonemu bez przeprowadzenia rozprawy uzgodnionej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby oraz obowiązkiem naprawienia szkody w wysokości 4447,41 zł na rzecz pokrzywdzonego L.z siedzibą we W.. Następnie Prokurator zmodyfikował swój wniosek (k. 147) wskazując, iż w razie

uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu o działanie w ramach powrotu do przestępstwa przewidziane w art. 64 § 1 kk nie wyraża zgody na wymierzenie oskarżonemu uprzednio uzgodnionej kary, natomiast nie sprzeciwia się wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wraz z orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego L.z siedzibą we W.w wysokości 4447,41 zł. Oskarżony wyraził zgodę na wymierzenie kary we wskazanej wysokości wraz z orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody (k. 154). Sąd w oparciu o treść art. 343 § 1 k.p.k. uwzględnił zmodyfikowany wniosek Prokuratora dotyczący wymierzenia oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wraz z orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody w wysokości 4447,41 zł na rzecz spółki (...)z siedzibą we W..

Należy stwierdzić, iż przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk polega na motywowanym celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub też niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zarzucane oskarżonemu przestępstwo z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion.

Ustalając zamiar sprawcy oszustwa należy mieć na uwadze wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski co do uświadomionej przez sprawcę nierealności wypełnienia obietnic, złożonych osobie rozporządzającej mieniem. /vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2006 r., sygn. akt II AKA 29/2006/. Natomiast opis znamion oszustwa określonego w przepisie art. 286 § 1 kk nie określa sposobów, jakimi ma posłużyć się sprawca by wprowadzić w błąd. Ustawa nie zawiera też w tym zakresie żadnych ograniczeń, tak więc wprowadzenie w błąd możliwe jest przy wykorzystaniu wszelkich sposobów i metod, które doprowadzą do powstania rozbieżności między świadomością pokrzywdzonego rozporządzającego mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy, a tym samym doprowadzą sprawcę do osiągnięcia zamierzonego celu. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy rzutującym na rzeczywisty zamiar sprawcy (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 lutego 2004 r. sygn. akt IV KK 322/2003).

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony obejmował swoim zamiarem elementy przedmiotowe przypisanego mu czynu, zaś całościowa ocena zachowania oskarżonego wskazuje, iż od początku oskarżony działał z zamiarem oszustwa. Oskarżony, bowiem w dniu 16.10.2012 r. w W.działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził L.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 4777,41 zł, w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki gotówkowej w sklepie należącym do spółki z o.o. (...), a jednocześnie nie uiścił żadnej z uzgodnionych rat pożyczki, do której był zobowiązany na mocy zawartej umowy, czym wprowadził pracowników spółki z o.o. (...)działającej w imieniu L.w błąd co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartej umowy. Takie działanie oskarżonego w świadomości pracowników spółki z o.o. (...)działających w imieniu L.zrodziło przekonanie, iż oskarżony poprzez zawarcie przedmiotowej umowy i poprzez złożenie oświadczenia o swoim zatrudnieniu w firmie (...)z siedzibą W.przy ul. (...)będzie mógł wywiązywać się z zawartej umowy o pożyczkę gotówkową. Bez wątpliwości oskarżony wprowadził pracowników spółki (...)w błąd co do możliwości i zamiaru spłaty zobowiązania. Oskarżony, bowiem celowo przyszedł do sklepu spółki (...)celem dokonania zakupu na raty sprzętu RTV AGD poprzez zawarcie umowy pożyczki gotówkowej, na mocy której był zobowiązany do uiszczania comiesięcznych rat w wysokości 222, 37 zł przez okres 20 miesięcy, a podczas zawierania umowy pożyczki złożył nierzetelne i niezgodne z prawdą oświadczenie o swoim zatrudnieniu i osiągniętych dochodach. Bezsponsie oskarżony w czasie zawarcia umowy nie tylko nie był zatrudniony w firmie (...), ale też nie pracował na umowę na czas nieokreślony, a jedynie podejmował prace dorywcze, w wyniku których uzyskiwał dochód, który nie równał się kwocie 1400 zł i był od tej kwoty mniejszy. Powyższa sytuacja materialna oskarżonego nie dawała żadnej gwarancji spłaty zobowiązania wynikającego z zawartej umowy. Oskarżony zatem miał pełną świadomość tego, że nie wywiąże się z warunków umowy, gdyż nie uzyskiwał

dochodów na poziomie pozwalającym na uiszczanie miesięcznych rat w kwocie wskazanej w umowie, a samo zawarcie umowy przez niego było podyktowane chęcią uzyskania korzyści majątkowej w postaci zakupu sprzętu RTV AGD, tj. telewizora i laptopa. Dodatkowo zwrócić należy uwagę na fakt, iż oskarżony faktycznie nie był zainteresowany zobowiązaniem wynikającym z treści zawartej umowy, o czym świadczy fakt, iż nie uiścił żadnej z rat i nie miał zamiaru uiszczenia tych opłat już w momencie zawierania umowy. Oskarżony nie uzyskiwał, bowiem dochodu, jaki wskazał w oświadczeniu, nadto nie był wówczas nigdzie zatrudniony w oparciu o jakąkolwiek umowę o pracę. Zwrócić trzeba uwagę na treść notatki (k. 36), z której wynika, że oskarżony zapewniał, że spłaci powstałe zadłużenie, a zwłoka wynika z opóźnienia wypłaty wynagrodzenia przez pracodawcę. Oskarżony zatem miał świadomość istniejącego zadłużenia i konieczności uiszczenia wskazanych w umowie pożyczki rat, a mimo tego celowo nie dokonywał wpłat, zapewniając, iż ureguluje zadłużenie, pomimo, iż nie miał takiego zamiaru. Treść tej notatki oraz brak jakichkolwiek spłat wskazuje, że oskarżonego również nie interesowały konsekwencje wynikające z niewywiązania się z warunków umowy pożyczki – w tym celu nie kontaktował się z pracownikami L.w sprawie spłaty istniejącego zobowiązania, a co więcej zapewniał – w przypadku wzmiankowanego powyżej kontaktu - że zaległości uiści, czego do dziś dnia nie uczynił. Bezsparnie zatem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż uzyskał korzyść dla siebie w postaci kwoty pieniędzy, za którą zakupił sprzęt AGD RTV. Podkreślić należy, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całej rozciągłości podziela pogląd ukształtowany w orzecznictwie i judykaturze, iż o zamiarze sprawcy przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk przesądza całokształt okoliczności, tak podmiotowych, jak też przedmiotowych. Zdaniem Sądu wszystkie wskazane powyżej okoliczności związane z zawarciem przez oskarżonego umowy pożyczki gotówkowej wskazują jednoznacznie, iż oskarżony działał z zamiarem oszustwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie pracowników (...) sp. z o.o. w błąd co do możliwości wywiązania się z warunków wynikających z zawartej umowy, tym samym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem L. Nie można zapominać, iż pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawcy przestępstwa opisanego w treści art. 286 § 1 kk zawsze w wykładni powołanego wyżej przepisu rozumiane było szeroko, jako aktualne i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, czy też ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca wcale nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot zabiegów podejmowanych w ramach strony przedmiotowej, wystarczy bowiem, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z rozporządzenia mieniem przez inny podmiot. Może on przy tym zakładać nawet zwrot mienia pokrzywdzonemu, zamierzając jednak osiągnąć korzyść majątkową płynącą z rozporządzenia mieniem, przejawiającą się w każdej innej postaci niż jego przywłaszczenie (np. zysk płynący z inwestycji przeprowadzonych przy wykorzystaniu cudzych środków). Należy nadto podkreślić, iż dla bytu przestępstwa oszustwa nie ma decydującego znaczenia okoliczność, czy sprawca miał zamiar przywłaszczyć uzyskaną kwotę pieniężną, czy też ją zwrócić pokrzywdzonemu po pewnym czasie. Wskazać przy tym należy, iż w myśl orzeczenia SN z 28. 06. 2000 r., III KKN 86/98, OSNKW 2000/7-8/65 nie jest wymagane bezwzględnie, iż sprawca miał zamiar niezwrócenia środków pieniężnych, ale wystarczy jeżeli sprawca ma zamiar czasowego z nich korzystania, tj. działa w zamiarze nieterminowego uregulowania długu. W przedmiotowej jednakże sprawie oskarżony uzyskał kwotę pieniężną w wysokości 4447,41 zł i zobowiązał się do uiszczenia comiesięcznych rat przez okres 20 miesięcy. W tym przypadku niewątpliwie oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie, jak już zaznaczono, poprzez uzyskanie pieniędzy tytułu zawartej umowy pożyczki, za które zakupił telewizor i laptopa.

Stwierdzić trzeba, iż przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk polega na przedkładaniu przez sprawcę nie odpowiadających rzeczywistości dokumentów i oświadczeń, przy czym chodzi o dokumenty fałszywe lub stwierdzające nieprawdę oraz nierzetelne oświadczenia. W tym przypadku sprawca musi działać w określonym celu, który polega na uzyskaniu przez siebie lub inną osobę kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego. W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony w celu uzyskania przez siebie przedmiotowej pożyczki złożył nierzetelne oświadczenie dotyczące swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów. Stwierdzić trzeba, że oświadczenie nierzetelne to nie tylko takie, które zawiera informacje nieprawdziwe, ale także niepełne na skutek przemilczenia pewnych okoliczności. Przedmiotem nierzetelnych oświadczeń muszą być okoliczności mające istotne znaczenie dla instytucji, o którą się sprawca ubiega – w tym przypadku pożyczki. Bez wątpienia informacja na temat zatrudnienia i osiąganych zarobków w niniejszej sprawie stanowiła podstawę do udzielenia pożyczki na określonych warunkach. Jednoznacznie wysokość osiąganych dochodów przez oskarżonego jako stroną umowy wpływała na

wysokość udzielonej pożyczki. Taką świadomość miał oskarżony w chwili podpisywania tej umowy – co wynika wprost z jego wyjaśnień. Poza sporem pozostaje, iż oświadczenie oskarżonego zawierało nieprawdziwe informacje nie tylko o miejscu jego zatrudnienia, rodzaju wykonywanej pracy, rodzaju umowy, na podstawie której oskarżony miał świadczyć pracę, okresu swojego zatrudnienia, ale także o wysokości osiągniętych dochodów.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony obejmował swoim zamiarem elementy przedmiotowe zarzucanego mu czynu, zaś całościowa ocena zachowania oskarżonego wskazuje, iż od początku oskarżony działał z zamiarem oszustwa. Złożenie, bowiem przez oskarżonego nierzetelnego oświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach zrodziło w świadomości pracowników spółki (...) przekonanie, iż oskarżony posiadał stałe zatrudnienie, a przez to będzie mógł wywiązywać się z zawartej umowy o pożyczkę gotówkową i przez to opłacać comiesięczne raty. Bez wątplenia oskarżony wprowadził pracowników spółki (...) w błąd co do możliwości i zamiaru spłaty zobowiązania, tym bardziej, że miał świadomość, że nie jest nigdzie zatrudniony na umowę o pracę, a jedynie pracuje dorywczo, nie uzyskując żadnego stałego dochodu pozwalającego na wywiązanie się z warunków umowy, tj. opłacanie rat. Wobec powyższego oskarżony wiedział, że jego możliwości finansowe nie dają gwarancji co do wywiązania się z zawartej umowy.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę dyspozycję art. 53 kk, tj. cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też okoliczności łagodzące i obciążające. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę fakt znacznej społecznej szkodliwości czynu, jego nagminność na terenie funkcjonowania tutejszego Sądu, jak również sposób działania oskarżonego, który w ocenie Sądu był przemyślany i celowy. Oskarżony bowiem chciał posiadać zakupiony sprzęt RTV AGD, na które to rzeczy nie mógł sobie pozwolić bez zawarcia umowy pożyczki. Dodatkowo Sąd miał na uwadze okoliczność, iż wymaganym warunkiem do zawarcia umowy pożyczki było złożenie oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach i oskarżony to uczynił, składając oświadczenie zawierające nieprawdziwe dane o swoim zatrudnieniu. Złożenie bowiem oświadczenia prawdziwego skutkowało by nieudzielaniem oskarżonemu pożyczki na zakup telewizora i laptopa. Wobec powyższego należało uznać, że oskarżony podjął konkretne i ukierunkowane działania, aby uzyskać kwotę pożyczki, którą przeznaczył na zakup sprzętu RTV AGD, nie mając przy tym zamiaru uiszczać żadnych rat, wbrew postanowieniom umowy, co Sąd także uwzględnił.

Sąd przy wymiarze kary nie stracił także z pola widzenia dotychczasowej kilkukrotnej karalności oskarżonego, przyjętego działania w ramach powrotu do przestępstwa oraz faktu, iż oskarżony aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności. Stwierdzić przy tym trzeba, że oskarżony został prawomocnie skazany za czyn wskazany w art. 280 § 1 k.k., który nie został ujęty w karcie karnej. Sąd miał także na uwadze wartość wyrządzonej szkody, którą należy ocenić jako stosunkowo wysoką oraz fakt, iż oskarżony do tej pory szkody nie naprawił.

Sąd dodatkowo ocenił warunki i właściwości osobiste oskarżonego i doszedł do przekonania, iż oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Sąd oceniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego wziął przede wszystkim pod uwagę jego dotychczasową karalność, w szczególności za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. oraz działanie w ramach powrotu do przestępstwa. Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż jedynie słuszną decyzją będzie wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej.

Biorąc pod uwagę tak ustaloną społeczną szkodliwość czynu, stopień winy, zaistniałe w sprawie okoliczności obciążające, w szczególności dotychczasową karalność oskarżonego oraz okoliczności łagodzące, nadto mając na względzie szczególnie i ogólnoprewencyjny cel kary, Sąd uznał za sprawiedliwe orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary bezwzględnej 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu dotychczasowy tryb życia, jaki prowadził oskarżony i jego uprzednia karalność przekonuje, że jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia osiągnie cele kary, przede wszystkim w jej aspekcie ogólnoprewencyjnym, który przy nagminności tego typu czynów ma na celu jej społeczne oddziaływanie. Nadto Sąd wyraża przekonanie, iż sankcja ta wpłynie na kształtowanie się w społeczeństwie przekonania, iż tego rodzaju przestępstwa spotykają się z adekwatną reakcją prawnokarną w postaci sprawiedliwej kary. Nadto, w ocenie Sądu, w stosunku do oskarżonego zachodzi potrzeba procesu resocjalizacji przeprowadzanej w warunkach izolacji

penitencjarnej. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma podstaw do tego, by uznać, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, bowiem poprzednio orzekane wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie powstrzymały oskarżonego od ponownego wkroczenia na „ścieżkę” przestępczości.

Wobec powyższego orzeczenie bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, umożliwi zdaniem Sądu, realizację zamierzonego procesu wychowawczego, skłaniając P. S. do przestrzegania powszechnie przyjętych zasad współżycia międzyludzkiego i norm prawa oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.

Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu za popełnienie przypisanego mu czynu nie jest nadmiernie surowa. Sąd, bowiem, nie stracił z pola widzenia zarówno okoliczności popełnienia czynu, samego zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, kiedy to wyraźnie zlekceważył obowiązki wynikające z zawartej umowy, jak również w szczególności wysokości szkody. Sąd przy wymiarze kary wziął także pod uwagę dotychczasową karalność oskarżonego, także za przestępstwo podobne, jak również to, że początkowo oskarżonemu za popełniane czyny były wymierzone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Z tych względów Sąd uznał, że dotychczas wymierzone oskarżonemu kary nie przyniosły żadnego efektu i nie doprowadziły do tego, iż oskarżony zaprzestał popełniania przestępstw i naruszania porządku prawnego. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie wymierzenie kary w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności jest zasadne i celowe.

Dodatkowo w oparciu o treść art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości na rzecz L. celem wyrównania strat pokrzywdzonego.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł odnośnie dowodów rzeczowych w oparciu o art. art. 230 § 2 k.p.k.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem ze względu na sytuację majątkową oskarżonego oraz skazanie i wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz fakt aktualnego odbywania kary pozbawienia wolności i związane z tym brak możliwości zarobkowych - przemawiały za tym względy słuszności.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.